

כדורגל

שבע השנים הרעות

"הך! הך! הכח!" שאגת עידוד זו, שהר עידה בתורשים האחרונים את יציעי ליגה א' בכדורגל, תהפוך בשנה הבאה לחלק מ' הנוף הקולני של יציעי הליגה הלאומית. טרגדיה של שבץ שנים הגיעה אל סיומה. אחרי שבץ שנים בהם עמדה קבוצת הכדור מית, אולם אליה לא הגיעה, הושגה האבט המטרה שנראתה בעיני רבים כבלתי אפשרית בשל קללה הרובצת על הקבוצה. הכח תלי אביב זכתה באליפות ליגה א', תעלה בעונה הבאה לליגה הלאומית.

שאגות שמחה, כרונות ענק, רעש תיפוף על הפחים, בכי ודמעות, חיבוקים ונשיקות, ציינו את המאורע. כאשר חזרו השבת שחקני גי הכח מהאיצטדיון בקריית-חיים, שם רכשו בגליליהם את הנצחון שהיקנה להם את ה' אליפות, הם הלך בשירת כנדה: "הכח נועים ומכוננים, בראשה נישאה כנדה". הכח לליגה הלאומית — אחרי אלפיים שנה!"

שינוי פני הליגה. למעשה חזרה ה' כח לליגה הלאומית רק אחרי תקופה של 30 שנה. האלו שלפני 30 שנה היתה זו ה' ליגה הלאומית של אוסטריה, שם התפרסמה קבוצת הפאר היהודית הכח וינה — הורתה הרחובות של הכח תלאביב.

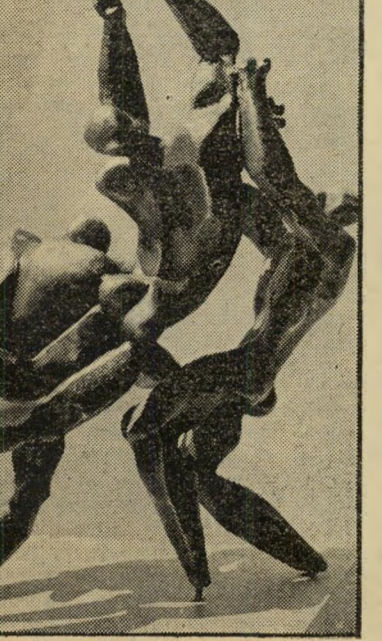
מכל קבוצות הכח שהוקמו בארץ על-ידי נושאי המסורת של הכח וינה, נותרה רק הכח תלאביב. במשך שנים התנועעה הקבוצה אישם בתחתית ליגה ב', מבלי שאיש שישם אליה לב. אולם לפני שבץ שנים עלתה לפתע הקבוצה לכותרות במהירות מפליאה. שחקניה, צעירים ונוקשים, את שחקיו יחד במשך שנים, קצרו בשנה אחת פרוי אימוץ מושך, שיפסו לליגה א', וזכו להגיע גם שם למקום בצמרת. אולם בתקופה בה היתה הכח הקבוצה היחידה בארץ שלא היתה קשורה למרכז אגידותיה היא קופתה, מדי שנה בשנה על ידי המרכזים והאקספנס, שהפעילו נגדה אמצעים של טרור גלוי. כאשר ניסתה הקבוצה להתגבר על מכשול זה, התאחדה עם מכבי רמת-גן והשתייכה למרכז מכבי, בגוד מזה. היא הובילה עד לסיום העונה בראש הטבלה, ובמשחקים המכריעים היה מזהל בוגד בה.

אולם דחקא השנה, בה לא הפגינה הקבוצה כדורגל מעולה כבשנים הקודמות, הצליחה לזכות באליפות.

צירופה של הכח לליגה הלאומית משנה כליל את פני הליגה. בעונה הבאה תהיינה מחצית הקבוצות בליגה תלאביביות, כשי' שלוש מהן הן קבוצות פרברים מובהקות: שמשון של כרם-התימנים, בנייהודה של שכונת-התקחה, והכח של שכונת שפירא.

צחוק הגורל

דראמה גורלית התחוללה השבת על מגר-

גביע רמי לוף חולצות לילדים

מערומי הוד מעלתה הרונות לבית פאולצ'י, שהיא, בדיוק כפי שצויין, "בהתאם לרוח הקלאסית, הנמשכת מאז פראקסיטלס ועד מאטיס".

דחקה תמונה כזו אין לה מקום בעתון ש' העולם הזה. כי מה לתעוץ-אינפורמציה שר' ספה ולתצלומי-אמנות? כי אם באמנות עסקתן — למה שלא ידפיסו רפרודוקציות של יצירות אמנות מפורסמות? (בעתון כמו באזאר עזר אמנות להבין זאת, בעתון מלא יצירות אמנותיות — שנתן מוצדקות בדרך-כלל — כמו שבצורה גרועה עוד יותר הוגו — המבקש להשיג בכך הילה של אצילות וחברות).

עבור העולם הזה היה פירסום תמונת כאלה זיוף וצביעות, בדיוק כמו העתונים אותם מזכיר מר אבידור, שפיר' המונות-עירום מתקופת הרנסנס באיץ-טלה של "יצירות אמנות". הכונה, אם כך, אינה לתמונת-עירום במסדה אמנות, אלא לתמונת עירום חיות, מוחשיות, אירוטיות.

למדוע לא? החלטה אחת המסתכל, האדם בלתי-מזיקים להלשין, וזהו לא לתת להם את הדבר בו הוא מתעניין ואליו הוא שואף? לפחות כאן העניין הוא טבעי, אנושי וכנה, בעוד שהעתונות האמריקאית — עוסקת — בדיוק כמו הסרטים האמריקאים — בתעשיית החלומות — מספקת לאדם חומר לחלומות והיותו מכל סוג — בגדים, דירות, רהיטים, כלים, מכונות, ארצות רחוקות — הכל הכל סחור-סחור, חוץ מן השאיפה הראשונה ביותר, היסודית ביותר והבסיסית ביותר — המשיכה הסקסואלית אל בן המין השני.

והרי על כך שקיים יצר מיני אין כל ויכוח!!! (ומי שמפקפק — יקרא את ספרו המשעשע של תרבר האמנס יש צורך במין). ובכן — למה לא לפרסם תמונות אירוטיות???

אמצעי ומטרה

יש, כמוכן, להקפיד שלא יחרגו הדברים ממסגרת הטעם הטוב. ראשית, דרוש חוש פרופורציה. ברור שאם תופיע חוברת של העולם הזה גדושה לתמונות אירוטיות — הרי שהדבר יפגע באופיו של העתון. כן צריך שיהיה הקשר בין התמונות ובין תוכן המאמר, כמו למשל, התמונות המלחמתיות כנהן זו — אילו היו מופיעות סתם ב' נפרד, היו צורמות ומגובחות; ואילו כן הן עוררות להבנת המאמר ומשמשות כ' אילוסטרציה והמחשה.

למה לא ליהנות?

מר אבידור כותב ש"ש הרואים בתצ' לומים אלה רעה שבהכרח... הדרושה לעתון... על-ימנת להתקיים". אבל למה לא לראות זאת כטובה שבהכרח? ברור כי עתון חייב לפרסם תמונות עירום או נושאים אירוטיים כדי למשוך קהל — והדבר תמיד נוצל להפצת רעיונות חשובים — החל מהגליון הסנסציוני של "מה אתה יודע על המין" — שהכילה ככתבה ראשית דחקה את בעיית ערביי אברגוש — שהרי ברור וידוע שחוברת כגון זו, שהכילה את תצ' לומי-העירום של ויזה שפיר — נמכרה יותר מכל חוברת שהשפה שערוריה ציבורית ממדרגה ראשונה.

אבל אין זה אומרת שהחלק האירוטי הוא אס-ס-ט-ו-ל, או רק תירוף. למה לא ליהנות ממנו, כמו סתם אקזיסטנציאליסטים טובים? מר אבידור מסכם ש"תמונות-עירום יכולה להיות פורנוגרפית (?) וטבעית, להתכונן לגירוי בלתי-בריאי (?) ולהנאה אסטטית, לעורר רגשי, חטא' (???) ורגשי קדושה". כך כמבטא אדם המוחה ש"הפורניטיות חזרה לישראל" והמדבר גם על "לגרות ולהשתתף את המידות" ועל הפחתת "המתח המיני המפורז" ולעומתם, על "טהרה הגישה" — האין זה "פורניטיות"???

תמונת עירום ועודו במקרה זה לא להאג אס-ט-ו-ל ולא לעורר רגשי קדו' שה — לשם כך יש ספרי-אמנות ואיקור ניגונים. למה לא ליהנות מתמונה פורנוגרפית או מגרה? זהו רגש טבעי, אחרי הכל, ובפירוש לא "רגש-חטא".

אלא — בעתון-חדשות צריך להיות לתמר-נות-העירום קשר לאינפורמציה השוטפת. זהו צריך לעניין את כל הקוראים, וכל הוא בתנאי שלא יחרוג מן המוסר המקובל (לא מערת, מסולף, לא אסדיסטי, וכדומה) וממסגרת הטעם הטוב.

ובסיכום — האינפורמציה יכולה בהחלט לכלול מינפורמציה — בתנאי שלא תהיה בה שום דפורמציה.

את "המין" בעזרת זוג מדגימים חיים (1) כמתואר בתמונה. והבתולה עצמה, סמל הטהרה והתום, ציירה במשך מאות שנים כשהיא חולצת שד — בצורה שאף כוכבי גית נועזת לא היה מעזה להצטלם כיום. כך טענות מרה היא להאשים את הדת בהחזקת היצרים הטבעיים, בדיוק כפי ש' טעות היא להאשים את הדורות הקודמים בצניעות מוגזמת. להיפך — אנחנו ה' מהמרים בצניעות!!! יצירות קלא' סיות, שנכתבו בטבעיות רבה, היו נחשבות כיום לפורנוגרפיה פרועה — והמטרה היתה מחרימה אותם בדוכנים, ורק הודות לערך הקלאסי הן השתמרו עד ימינו, החל מתיאורי היחסים ההומורסטיקואליים ב' משה של אפלטון היווני, תיאורי התעל' סות בסטיריקון של פטרוניוס הרומי, ועד להשתוללות העליו של גבורי הקודמו של בוקצ'יו וההפטרמו של מרגריט, מלכת גבר, או בספורים המוזרים של בלוק. אף אחד מהם לא היה יכול להתפרסם, אילו נכתב בימינו, בהעולם הזה, למשל, שלא לדבר על ההתפעלות בה מספר ראלבה על הפרשות גופניות שונות, או ההתלהבות בה הוא מתאר חלקי-גוף שונים. תיאורים אלה, אילו נכתבו היום, היו נחשבים כ' מוקצה-מחמת-מיאוס על-ידי החוגים הנועזים ביותר.

ללא מילים

מוקצה-מחמת-מיאוס על-ידי החוגים הנועזים ביותר.

אצבעות מאה-שערים

טעות היא גם להאשים את הפורני' טנים. הם טענו לטוהר-המידות, והתנ' גדו לעירום רק במידה שהוא בא לפגוע בטוהר זה. דחקה הדוגמה שמביא מר אבי' דור בתור ניגוד: המקלחת המשותפת ב' קיבוצי השומר-הצעיר, היא הנסיון העיקרי ליצור תנועה פורניטית בארץ. שהרי ה' אידיאל שלהם היה לבטל את המתח האירו' טי בין המינים (בדיוק כמו במושבות ה' נודיסטים, או בבת-המרחץ ביפאן), ולהביא לטוהר הגוף, טוהר המידות, זיכוי וריסון היצרים (ואגב — העובדה שהנסיון נכשל גם היא אומרת דרשני).

כך בהדאי אין להאשים את הפורניטים בפסילת-עירום, אלא הכונה היא, אולי, לכל מיני מתחסדים וצבועים, מאלה המכסים עיניהם בחיפוף — ומשאירים סדקים בין האצבעות.

אין להסביר זאת, בשעה שברור שהאג' שים להוטים אחרי תמונות-עירום, ושכל הגילים והמינים נהנים מהן? יש להניח שמי שמתנגד לתצלומי העירום הם הוא מעוניין בהם, אלא טובל מתסביכי-אשמה, בושה או חוסר-כנות. תלמידי בצלאל צילמו פעם יהודים ממאה-שערים שבאו למחות נגד העניין הגדול של ציור דוגמניות-עירום. ההבעה שלהם למראה הדוגמנית, כפי ש' מהפיעה בתצלום — היתה רחוקה מאוד מהפיעת-יעיב!

כך, כפי שראינו, העירום הוא לא בהכרח אירוטי, והאירוטיזם — גם בו עצמו אין פסול עקרונ. כי, כנזכר לעיל, העניין ש' מוצאים אנשים בתמונות אירוטיות, הוא טבעי ובלתי-מסוכן בהחלט. להיפך: תמונות אלו יכולות לשמש מרוב לכל מיני רצונות מודחקים — וזה בודאי טוב הרבה יותר מ' להשאיר את כל הייצרים האלה ללא פורקן. עובדה ידועה היא שכאשר סתומים גם ה' שסתום הראשי וגם השסתום הרורבי — מתפוצץ סיר-הלחץ.

האמנם יש צורך במין??

בכך, למה לא לפרסם תמונות-עירום בעתונים? והכונה אינה לתמונות כמו

נערות-העירום בכל האבזורים הקלאסיים — גרביים, ביריות, עקבים, מחוכים, כסיות, מטריות, ניצות, כובעים ועוד ועוד. הרבה פחות מסוכן מאשר לבוא הביתה ולומר "פיגור" — הישראי, במטוסטא מרן, בגרביים שחורות עם ניצות עקב וכובע שחור עם נוצת-יעין". בתמונות עירום נמצא הכל, ב' מיבחר עצום, והכל מושפרא-דשפרא.

עבור בעלי תסביך האדפיות מציעות ה' מונות כל מיני תופעות נשיות המצויינות בכל מיני גידולי-פרא (עתון אמריקאי זכה לתפוצה עצומה כשהביא תמונת שער של בריז'יט ברדו בהבלטת זוה נוראית, עם ה' כותרת: "מאז נהיית לאם, נועזתי עוד יותר סקסית!" — ומסתבר שהיו קונים רבים מאוד לאותה חסורה מוקפקת). עבור אקסהביציוניסטים סחורים ישנו מיבחר גדול של תמונות פורנוגרפיות לשמח את לבם, ועבור הומו-סקסואליסטים זוהי הודמ' גות לאסוף ולהננות למראה בני-מינם — מבלי להזיק לאיש.

לראות לה זיווה

שמעות והשמעה אחרים לגמרי יש לתצלומי-עירום של נערות ישראליות. זוהי פרשה מסוג שונה לחלוטין. מר אבידור מתפלא ש"הקרא יכול היה לקבל את הרו' שם שהערכת רואה פסול במעשי ויזה".

המערכת צודקת בהחלט. כי כל תצלום עירום של נערה ישראלית, ויהיה זה האמנו' תי, התמים או הדיסקרטי ביותר — יוצר מסביבו אוירה אירוטית-זדונית, והרבה פעמים גם פוגעת בטעם הטוב. כי אין זו "תמונת-עירום" סתמית, אלא אלה הם מער' מיה של בחורה מסוימת, המוכרת כמעט באופן אישי (גלל קטנות הארץ) כספורים מתמונות, מראייה ברחוב או מהכרת מש' פחתה וידידיה.

ההבדגויות בתצלום מעורטל שלה הנה שונה מאשר בסתם תמונת עירום, מה ש' מכנים לידים קטנים, בניגוד ל"לראות אותה" — לראות לה" ואם רואים לזיווה את... לא או רואים לדלה את ה'... או לא חשוב בכלל מה רואים, אך נוצרת מסביב לתמונה אוירה של מיניות, מתיחות, ולפע' מים אפילו אינחיות.

אם אפילו ולהאשים שזוהי אוירת-גטו — אבל אפילו באמריקה הגדולה רגשו כשנתגלה תצלום העירום המפורסם של מרילין מונרו — למה? הרי הפיעור אלפי תצלומים כאלה, אבל ההבדל היה שמרילין היתה נערה מוכרת, ולכן קיבלו זאת אנשים כעלבון אישי.

אגב, גם מטיב זה נוצל להכנסת נופך אירוטי לתצלומי עירום — כמו, למשל, עתון-שעשועים ישראלי בשם גדה, שהביא תצלום מגיל רגיל בלתי-מסוער של בחורה מצולמת גזל גבה, על החוף. התצלום נל' קח מעתון אמריקאי, אך לידו נכתב שזוהי פקידת עורך-דין ידוע בתלאביב (עם ראשי תיבות וים רחוב) שהמסכורת על הפניה לה, ולכן היא מצטלמת בעירום על שפת הים. הרמאות הזו הפכה את התצלום ה' סתמי ביותר משהו מרתק ומעורר סקרנות. ובכן, אם תצלום עירום יכול להיות סתמי לגמרי, והאירוטיזם כלל לא מותנה בעירום, אז מדוע מתנגדים אנשים לצילומי עירום בעתונים?

הפורנוגרפיה של אפלטון

סיבה העיקרית היא שלאנשים קשה לעקוב אחרי רוח הזמן. שכן — פור' נוגרופיה יותר משהיא שאלה של היסטוריה.

דברים, הנראים היום תמימים וטבעיים, ניראו פעם כנסות מדהימה. אך גם ההיפך הוא הנכון. בעינינו מגוחך הדבר שהימי לים היתניים והרומיים הקלאסיים, המימי פראקסיטלס ופופיאוס — כוסו על-ידי ה' וואתיקן בעלי-גרב, מגבס, אך אנו נוהגים בדיוק כך.

למרות טענותו של מר אבידור, שהיחס השלילי אל גוף האדם הוא אחד מתוצאותיה השליליות ביותר של הדת... עויתה הנוצאה היתה התחנות שונות... וייתה תוצאה של הגישה אל האהבה והמין" — הרי ספק גדול הוא אם בחבורה ישראלית המתקדמת וה"החופשית" ביותר היו מדברים על עינינו גוף, אהבה ומין באותה טבעיות וחפשויות כבשיר-השירים. (וביחס למקומות אחרים ב' תנ"ך אפשר להתעניין אצל כל תלמיד תי' כון). בתלמוד או בשולחן-ערוך.

והאם ידוע למר אבידור שהכנסיה עצמה המליצה על מיטות "צרות וקשות" — כדי שיישנו פחות טוב, ועסקו יותר במצות פריה ורבייה? שבעצם, חשכת-ימי-הביניים" גה הרופא המהולל גאןן התיימי לתלמידיו